

[Kaj Poulsen]

fast tilknytning til arbejdsmarkedet. En anden tredjedel har fået en løsere tilknytning til arbejdsmarkedet. Kun en tredjedel har måttet fortsætte ledigheden. Altså har ordningen hjulpet to tredjedele af de langtidsledige på det danske arbejdsmarked. Det slår man flot ud og siger, at det ikke har opfyldt forventningerne. Det er den sidste tredjedel, der nu skal have regeringens kærlighed at føle.

Jeg vil godt sige, at vi er ikke uenige med regeringen i, at det at give et uddannelsestilbud til de langtidsledige vil forbedre deres mulighed for at komme i arbejde, men det, dette forslag bygger på, er direkte fiktion i forhold til de muligheder, de ledige har for at sikre sig en uddannelse, men også for at skaffe sig arbejde efter en uddannelse, hvis det da overhovedet er muligt at få en uddannelse, for de sikres ikke en uddannelse.

Vi må i den forbindelse spørge regeringen: hvad er det for uddannelser, de ledige skal søge for at sikre sig arbejde bagefter? Hvor findes disse uddannelser? Hvad er det for nogle uddannelser, de ledige skal følge, og hvad er det for nogle uddannelser, regeringen tænker skal oprettes? Hvor skal uddannelserne iværksættes? Hvad er det for en lærerstab, regeringen regner med skal tage sig af disse uddannelser? Hvor mange lærere skal der ansættes? Hvor findes de institutioner, der kan løfte denne kæmpemæssige opgave? Ingen svar på nogen af disse væsentlige spørgsmål er der i lovforslag, hvidbog eller nogen som helst andre steder. Undervisningsministeren er kommet med et stykke papir, hvor vi kan konstatere, at det sorte er bogstaverne, andet ligger der ikke.

Sandheden er, at regeringen ikke har sat så meget som fem flade øre af til at fremskaffe disse uddannelsespladser til de langtidsledige. Tværtimod, på trods af det, ministeren siger i fremsættelsen om, at der er afsat 90 mill. kr. på finanslovforslaget for 1985. Sandheden er, at der netto er sparet på de uddannelser, vi her taler om, 120 mill. kr. Det er den konkrete sandhed.

Hvad siger regeringen så? Den siger bare flot: ja men hele uddannelsessystemet står jo til rådighed for de langtidsledige. På den baggrund vil vi godt have en opgørelse over de langtidslediges uddannelsesbaggrund og deres muligheder for at tage andre uddannelser, og om de andre uddannelser virkelig er frie og tilgængelige for de langtidsledige.

Ministeren skriver, at uddannelsestilbudene skal indrettes såvel efter de lediges behov for efter- og videreuddannelse som efter arbejdsmarkedets behov for arbejdskraft, og at alle disse ting skal tilpasses de geografiske forskelle. Betyder det, at ministeren mener, at hovedvægten af disse uddannelser skal placeres inden for kommunale grænser eller inden for amtsgrænser, alt efter hvor ledigheden nu mere eller mindre tilfældigt rammer hårdest?

Vi har jo netop i denne vinter oplevet en af regeringens mange rekorder, nemlig med hensyn til arbejdsløshed inden for det nordjyske amt. Der har vi rundet de 45.000 i forrige uge. Betyder det, der står i forslaget, nemlig at uddannelserne skal placeres geografisk, at de 15.000 mennesker, som siden 1. juli 1983 har forladt første arbejdstilbud, kan regne med at få et uddannelsestilbud inden for Nordjyllands amt? Eller er det meningen, at de langtidsledige ikke alene skal jages fra hus og hjem, men også fra deres familie for at opfylde de krav, regeringen her stiller med sine forslag?

Som det fremgår af ministerens fremsættelse, er det ikke hensigten, at regeringen ved lovens ikrafttræden vil sørge for, at de fornødne uddannelsespladser er til stede. Ministeren skriver nemlig, at regeringen nøje vil følge udviklingen i uddannelsesbehov og beskæftigelsesmuligheder og stille de fornødne midler til rådighed for en fortsat udbygning. Det er flotte udtalelser. Men må vi spørge: Hvor mange mennesker skal ud i håbløsheden, før regeringen mener, at der er grundlag for at stille flere midler til rådighed, for at oprette disse uddannelser eller arbejdspladser? Hvor lang tid skal der gå med planlægning af disse uddannelser, som ikke er der endnu? Kan vi få svar på disse spørgsmål, eller er ministerens tale kun en ordflohm?

Parallelt med uddannelsestilbuddet vil regeringen indføre en iværksættertydelse. Selvfølgelig, at lave en sådan iværksættertydelse, kan efter socialdemokratiets opfattelse være overordentlig positivt, men hvad har regeringen tænkt sig på dette område? Hvilke betingelser skal være opfyldt, for at man kan blive betragtet som iværksætter, og hvordan mener regeringen, at en sådan ordning vil kunne administreres i de tilfælde, hvor det drejer sig om enkeltmandsvirksomheder? Hvem skal administrere ordningen? Er det